

ή κ. Πλάτωνα, μαζάρι και ή κ. Χρυσάφι, και πώς αυτή έπειδή είναι άπερηφάνευτη και ήθικη και άποφεύγει τās έπιδειξεις, γι' αυτό την παραβλέπουν και δέν την εκτιμούν... "Έτσι ραγίζει ή καρδιά της και γίνεται κομμάτια που δέν ξαγκαλλοδούν με καμιά παρηγοριά!.. Μά στάσου. Νά, τó 'Αντιμόνιο. 'Ο ρασοφόρος εκεί κάτω που σιγοδιαβαίνει μοιρομυρίζοντας... "Άκου τί προσεύχεται : «'Αμωμοι έν όδω...» Βλέπεις ; 'Από κει συνεφιάζει. Νάτος ! 'Ο Φωσφόρος έρχεται ! Μιά λάμψις βελουδένια, γλυκιά σαν ύπνοθόλωσι... "Έλα μαζί μου να κρυφτούμε γρήγορα.

Στην αίθουσα άρχισαν τά φτωχινά μπουκέτα να νυστάζουν. "Όλα άγάλι άγάλια σβύνουν μέσα στο ήμίφως. 'Ο Φωσφόρος πλησιάζει τó 'Υδρογόνο, τó παίρνει από τó χέρι και τρέχουν όλοένα και πετούν σαν πεταλούδες μεθυσμένες, κι' άνοίγουν από πίσω μνήματα και ξεπροβάλλουν σκελετοί με σάβανα. Γεμίξει ή σάλα από βρυσόλακες που άρχινούνε φριξιαστικό χορό πάνω στη μουσική που έρχεται από μακριά

σαν κάτω από τή Γή ένα παίξιμο καμπάνας νεκρικό. Πέρα στο βάθος μιá γιλοτίνα κόβει όλοένα πάνω στο ρυθμό της μουσικής και ξαναγεμίζουν από νεκρούς τά μνήματα. Κι' αντίλαλει της νυχτερίδας τó φτερούγισμα. "Άχ, τώρα, νά ! Κτυπά με τó φτερό της τó κεφάλι του Λαβουαζιέ... Τινάσσεται τρομασμένος και τριβει τά μάτια του. Βλέπει τές πομφόλυγες να φεύγουν στον άέρα. Συγκεντρώνει τές σκέψες του. Μόνο του 'Οξυγόνου τά λόγια μένουν μες στη μνήμη του.

✱

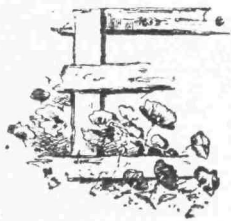
"Υστερ' από λίγο καιρό ό Λαβουαζιέ έδωσε στην 'Ακαδημία τó πρώτο ύπόμνημά του για τές ιδιότητες του 'Οξυγόνου, δια τά όξειδια και τά στοιχεία. Οί περισσότεροι του είπαν ότι όνειρεύεται. Μά τά ωραία όνειρα του Λαβουαζιέ έγιναν πραγματικότητας και ή πραγματικότητα αυτή έφερε τόν θεμελιωτή της νέας Χημείας στη γιλοτίνα της Γαλλικής 'Επαναστάσεως.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Στόν 'Αμάραντον

ΑΑ μακρού, γυρομένο επάνω σε ροδοπέταλα, να μεθύσουμε από της μωρωμένες πνοές ενός λουλουδένιου κόσμου.

Κάτω από ένα ούρανό που κανένα σύννεφο δέν σκεπάζει τó γαλάζιο χρωμα

μα, κοντά σε θάλασσες που τίποτε δέν ταράζει τή θείκη γαλήνη, έλα εκεί που κανενός ή ζήλεια δέν θα μās βοή για να μās φαρμακώση, 'κει που κι' αυτή άκόμη ή Μοίρα δέν θα μπορέση να μās φθάση.

"Έλα, να νοιώσουμε τó χάδι της Εδνυχίας πώχει κίση τó κρυσταλλένο της παλάι ανάμεσα από ρόδα. Κι' όταν ό ήλιος θ' άρχίση πειά να σβύνεται κι' ή φλόγες του θ' άρχίζουν να χλωμαίζουν και τó κόκκινο χρωμα θέ να γίνεται πειό άχνό και σιγά-σιγά θα σβύνεται, τότε στο σούρουπο θάορχει άγάλι-άγάλι ή Χαρά σέροντας τó άσπρο της πέπλο και θα μās φιλή ανάλαφρα στο μέτωπο. Και κάθε μέρα τó ίδιο φιλή και κάθε μέρα άτελειωτη εδνυχία και κάθε μέρα καινούργιες μωρουδιές, καινούργιους πόθους, καινούργια όνειρα, καινούργιες άρμονίες. Κι' όταν μεθυσμένοι από εδνυχία γύρουμε επάνω στα λουλούδια, τότε τά λουλούδια θα μās στείλουν της μωρωμένες τους πνοές, τó νυχτερινό άγέρι θα μās χαρίση τή δροσιά του, τó φεγγάρι θα πās στείλη της πειό λαμτοή του άχτιδα, γύρω άρμονίες θεϊκές θα μās ψάλλουν τó τραγουδι της άγάπης και εκεί άποσταμένοι από τέτοια ανέλπιστα εδνυχία θα σφαλίσουμε σιγά-σιγά τά

μάτια, ένφ γύρω μας ή ζωθιές θα μās πλέκουν στεφάνια από άσπρους κρίνους για να μās στολίσουν.

"Έλα... .

ΑΝΕΜΩΝΗ

Η ΦΩΤΙΑ

ΡΟΣΕΧΕ, άγάπη μου, πρόσεγε μη σόση ή φωτιά... .

"Όταν σε πρωτογνώρισα, μιá σπίθα από της πολλές που σκοπούσα, τά μάτια σου—ήταν γύγχα και έφεγγαν άκόμη πειό πολύ στο σκοτάδι—μπήκε στα στήθια μου. Μπήκε ίσα στη καρδιά μου και φώλησε εκεί.

"Ήταν σπίθα μικρή, μα ή καρδιά μου τήν έννοιωσε πολύ. 'Εφώτισε τή σκέψη μου. Και ή σπίθα σιγά-σιγά μεγάλωσε... .

"Ένα βράδυ που περπατούσαμε κάτω από τά δένδρα, σφίξαμε για πρώτη φορά τά χέρια. Ήταν θερμό τó δικό μου, άπαλό τó δικό σου. Κυτταχθήκαμε γλυκά και μιá δευτερη σπίθα πετάχτηκε και συντρόφευσε τή πρώτη.

"Ένα δειλινό που ό ήλιος κουρασμένος εκρύβετο πίσω από τó βουνό, σου μίλησα για τήν άγάπη μου Δέν είπες τίποτε, μα τó στήθος σου ανεθοκατέβαινε παράξενα. Μίλησε αυτό με τούς παλμούς του αντί για τά χείλη, που τά είχε σφραγίση μιá έκστασις.

Και οι δυό σπίθες, άγκαλιασμένες, μεγάλωσαν άκόμα πειό πολύ.

Πάλι άπόγευμα, όταν ήμου κοντά σου, πολύ